

Ocenjujemo: Tri ženske

Vinko Möderndorfer. **Prešernovo gledališče Kranj.**

Matej Bogataj

pon, 16.10.2017, 15:00

Ključne besede: [Tri ženske](#), [Vinko Möderndorfer](#), [Prešernovo gledališče Kranj](#)

Predstava Tri ženske. Foto: Ubald Trknoczy

Möderndorfer se lastnega besedila o treh ženskah, ki so se v življenju zatakile in so jim nakupovalni centri zadnji zapik pred soočenjem z nezadovoljenostjo in neizpolnjenostjo njihovih življenj, loteva spoštljivo, postavlja ga v okolje, ki ga opisuje tudi ena od njih: v umetni raj, kjer je vse neonsko in plastično, v katerem samo po oznanjevanju različnih razprodaj, največkrat poimenovanih po letnih časih, vemo, kaj se dogaja zunaj.

Scenografija Branka Hojnika je to leto in s tem vse letne čase trajajoč približek večnosti opremila z raznobarnimi lučnimi linijami na horizontu in markiranimi dvodimenzionalnimi stoli in mizicami, ki naj pričarajo plastično bleščavost lokala med – pretežno visokocenovnimi – trgovinami, v katere se hodijo zabavati naslovne junakinje; menjava barv luči daje tudi atmosfero, predvsem pa poudarja, da gre za nekakšno prečiščevalnico, za purgatorij, v katerem ženske v čehovljanski maniri čakajo na spremembo. Vmes malo čvekajo, maltretirajo postrežno osebje in starejši dve v tem lokalu brez stalnih gostov tudi znatno nalivata – kadar ju kdo postreže, tudi osebje je notranji opremi podobno.

Kot se za ostanke srednjega razreda, kakor jih opiše avtor, spodobi, so ženske časom in svojemu hobiju primerno oblečene, za kar poskrbi kostumografija Alana Hranitelja, menjavo letnih časov podpirajo njihovi modni dodatki in obleke, ki poudarjajo tudi njihove značajske lastnosti. Ženske so z vseh vetrov in generacijsko ločene, **Vesna Jevnikar** je sodnica in temu primerno nekoliko bolj zapeta, v hlačnih kostimih, **Darja Reichman** kot v igri nekoliko mlajša in še na žganih v kavi, in ne na gin toniku kot prva, je seveda najbolj urejena, **Vesna Slapar** kot najmlajša pa ima še vedno svoje sanje in hodi v nakupovalni center po otroške stvari, kot psihično pripravo na zanositev, ki se nikakor noče spremeniti v donositev, zato je seveda manj urejena, pa tudi finančno morda slabše situirana.

To je igra za tri igralke, ki svoja kramljanja prekinjajo z izpovedmi in monologi, v kateri se razkriva beda njihovih življenj. Vsaka od njih je razvila svoje hrepenenje in razočaranje. Sodnica Silva, kakor jo zastavi **Vesna Jevnikar**, je cinična in zajedljiva, strežno osebje in lažnive objave razprodaj so njen plen, to je ženska, ki se zaveda, da sta njena moč odločanja v stvareh pravice in finančna moč realni moči, in to tudi uveljavlja na vsakem koraku.

Barbara **Darje Reichman** nosi pod zdizajniranimi oblekami bolečino in zakonsko nepotešenost, ona beži in se le v svojem monologu razkrije, sicer se skriva za masko nasmejane uspešne ženske, morda je ob podaljšani kavi njena skrivna strast hazard, rada namreč stavi in je načelno odprta do novih stikov, ljudje jo še zanimajo.

Suzana **Vesne Slapar** je še v začetni in emancipacijski fazi, zdi se ji, da je še vse pred njo, zato tudi še vedno iskre v očeh, pa tudi še malo negotovosti in upanja; na koncu, ko se družbi starejših dveh in začasno tudi nakupovalnim centrom iztrga, vidimo v njej neomahljivo odločnost in morda zgled, da se življenje dogaja nekje drugje, ne v varovanih in bleščavih interjerjih.